

De geur van het licht

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1 – Achter de muren

Tot mijn achttiende verjaardag had ik nog nooit een stad gezien.

Natuurlijk wist ik hoe steden eruitzagen. Ik had erover gelezen in de honderden boeken die de bibliotheek van het kasteel vulden. Bob had me foto's laten zien van hoge gebouwen, drukke winkelstraten en pleinen waarop zoveel mensen bij elkaar stonden dat ik me afvroeg hoe ze nog konden ademen. Cajca had me verteld over cafés waar mensen urenlang bleven zitten en over winkels waarin je alles kon kopen wat je maar wilde.

Maar ik was er nog nooit geweest.

Mijn wereld bestond uit het kasteel, het landgoed en de bossen die zich rondom ons uitstrekten. Ik kende iedere boom langs het pad naar het meer en wist precies waar in het voorjaar de eerste wilde bloemen verschenen. Ik kende de kamers van het kasteel beter dan mijn eigen gedachten en kon zelfs in het donker de trap af lopen zonder één keer mijn voet verkeerd neer te zetten.

Het was geen ongelukkig leven. Integendeel. Ik had alles wat ik nodig had.

Behalve vrijheid.

Volgens Cajca was vrijheid een overschat begrip. Hij zei dat mensen dachten dat ze vrij waren omdat ze zelf konden kiezen waar ze naartoe gingen, terwijl ze zich ondertussen lieten leiden door verlangens, angst en geld. Bob vond dat onzin. Hij zei dat Cajca alleen zo praatte omdat hij al zo lang leefde dat hij vergeten was hoe het voelde om jong te zijn.

Dat soort gesprekken eindigde meestal in een woordenwisseling waar ik graag naar luisterde. Ze konden uren discussiëren zonder werkelijk boos op elkaar te worden. Misschien was dat onvermijdelijk wanneer je al meer dan honderd jaar samenwoonde.

Want Cajca en Bob waren geen gewone mannen.

Ze waren vampiers.

Ik had nooit geleerd bang voor hen te zijn. Voor mij waren ze geen monsters uit griezelverhalen, maar de twee mannen die me hadden opgevoed. Bob had me leren lezen, rekenen en paardrijden. Cajca had me geleerd hoe ik mezelf moest verdedigen, hoe ik geluidloos door het bos kon lopen en hoe ik aan de stand van de zon kon zien hoe laat het was. Ze hadden mijn koortsende lichaam vastgehouden wanneer ik ziek was en om beurten naast mijn bed gezeten wanneer ik na een nachtmerrie niet meer durfde te slapen.

Ze waren mijn beschermers, mijn leraren en het enige gezin dat ik ooit had gekend.

Toch waren er geheimen.

Dat voelde ik al zolang ik me kon herinneren.

Soms viel er een stilte wanneer ik onverwacht een kamer binnenkwam. Soms ving ik flarden van gesprekken op die ophielden zodra mijn naam werd genoemd. En ieder jaar, wanneer mijn verjaardag naderde, werden ze allebei waakzamer. Alsof de dag waarop ik ouder werd niet iets was om te vieren, maar een gevaar dat langzaam dichterbij kwam.

Dit jaar was het erger.

Over drie maanden zou ik achttien worden.

Ik stond voor het hoge raam van de bibliotheek en keek naar de regen die langs het glas naar beneden gleed. Beneden liep Cajca over het grindpad. Hij droeg geen jas, hoewel de regen zijn donkere overhemd doorweekte. Zijn bewegingen waren snel en beheerst. Voor een mens misschien nauwelijks opvallend, maar ik kende hem te goed. De spanning zat in zijn schouders en in de manier waarop hij telkens naar het bos keek.

Alsof daar iets op hem wachtte.

“Je moet niet zo naar hem staren.”

Ik schrok en draaide me om. Bob stond in de deuropening met twee dampende mokken in zijn handen.

“Ik staarde niet.”

“Natuurlijk niet.” Hij kwam naar me toe en gaf me een mok. “Je probeerde alleen met je ogen een gat in zijn rug te branden.”

“Wat is er met hem?”

“Er is niets met hem.”

“Je liegt.”

Bob glimlachte, maar zijn ogen deden niet mee. “En jij stelt te veel vragen.”

“Dat komt doordat jullie nooit antwoord geven.”

Ik nam een slok. Warme chocolademelk. Bob wist altijd wat ik nodig had voordat ik het zelf wist. Gewoonlijk stelde die gedachte me gerust. Vandaag niet.

“Waarom loopt hij in de regen?” vroeg ik.

“Omdat Cajca graag dramatisch doet.”

Beneden bleef Cajca plotseling staan. Heel langzaam hief hij zijn gezicht naar ons raam. Zelfs van deze afstand voelde ik zijn blik. Zijn ogen leken donkerder dan anders.

Bob zette zijn mok op de vensterbank.

“Ga bij het raam vandaan, Elyana.”

Zijn stem was veranderd. De warmte was verdwenen en had plaatsgemaakt voor iets scherp. Iets bevelends.

“Waarom?”

“Doe het.”

Op hetzelfde moment trok er een vreemd gevoel door mijn lichaam. Geen pijn, maar een tinteling die onder mijn huid begon en zich razendsnel verspreidde. Mijn hart sloeg eenmaal hard tegen mijn ribben. De mok gleed bijna uit mijn vingers.

Bob keek me aan. Zijn neusvleugels bewogen toen hij ademhaalde.

Daarna verstijfde hij.

Voor het eerst in mijn leven zag ik honger in zijn ogen.

Niet de beheerste dorst die soms zichtbaar werd wanneer hij te lang niet had gedronken. Dit was anders. Dieper. Onmiddellijk en onweerstaanbaar.

Hij deed een stap naar achteren.

“Bob?”

“Blijf waar je bent.”

Zijn stem klonk schor. Buiten verscheen Cajca ineens vlak voor het raam. Een seconde eerder had hij nog beneden op het pad gestaan. Nu keek hij door het glas naar mij, met een uitdrukking die ik nog nooit bij hem had gezien.

Angst.

Niet om zichzelf.

Om mij.

En terwijl de vreemde warmte onder mijn huid sterker werd, begreep ik dat mijn beschermde leven niet was bedoeld om de wereld bij mij vandaan te houden.

Het was bedoeld om mij voor de wereld verborgen te houden.

Hoofdstuk 2 – De afstand tussen ons

De volgende ochtend deed Bob alsof er niets was gebeurd.

Hij zat aan het lange houten aanrecht in de keuken en las de krant, hoewel ik zeker wist dat hij het nieuws al op zijn telefoon had bekeken. Voor hem stond een kop koffie die hij niet aanraakte. Cajca stond bij het raam, met zijn rug naar mij toe en zijn armen over elkaar.

Geen van beiden keek op toen ik binnenkwam.

“Goedemorgen,” zei ik.

“Goedemorgen,” antwoordde Bob iets te opgewekt.

Cajca knikte alleen.

Ik bleef in de deuropening staan. Gewoonlijk stond er om deze tijd een bord voor me klaar. Bob hield ervan uitgebreid ontbijt te maken, ook al at hij zelf nooit iets. Soms bakte hij broodjes. Soms maakte hij pannenkoeken die volgens Cajca meer op verbrande lappen leer leken. Vandaag stond er niets.

“Moet ik zelf iets maken?”

Bob keek eindelijk op. “Natuurlijk niet.”

Hij legde de krant neer en wilde opstaan, maar Cajca draaide zich onmiddellijk om.

“Blijf zitten.”

Het klonk niet als een verzoek.

Bob verstijfde. Hun blikken ontmoetten elkaar. Een zwijgend gesprek vond tussen hen plaats waar ik, zoals zo vaak, geen deel van uitmaakte.

“Ik kan zelf wel eten maken,” zei ik.

Ik liep naar de kast, maar zodra ik langs Bob kwam, schoof hij zijn stoel met zo’n kracht naar achteren dat de poten over de stenen vloer schraapten.

Ik bleef staan.

“Wat doe je?”

“Niets.”

“Je doet vreemd.”

“Dat doet hij altijd,” zei Cajca.

Normaal gesproken zou Bob daar een spottend antwoord op hebben gegeven. Nu keek hij alleen maar naar de andere kant van de keuken. Zijn handen lagen plat op tafel en zijn vingers waren zo diep in het hout gedrukt dat zijn knokkels wit leken.

“Gisteren keek je ook al zo naar me.”

“Ik keek niet naar je.”

“Jawel.”

“Elyana.” Cajca sprak mijn naam rustig uit, maar ik hoorde de waarschuwing erin. “Maak je ontbijt en ga daarna naar de bibliotheek. Ik kom later bij je.”

Hij bleef bij het raam staan terwijl ik brood pakte. Bob ging pas weer zitten toen ik aan de andere kant van de keuken plaatsnam. Tussen ons in stond een tafel waaraan gemakkelijk twintig mensen konden eten, maar zelfs die afstand leek hem niet gerust te stellen.

Ik begreep het niet.

Bob was altijd degene geweest die dichtbij kwam. Als kind was ik regelmatig op zijn schoot in slaap gevallen. Wanneer ik verdrietig was, sloeg hij zijn armen om me heen en bleef hij bij me tot ik weer kon lachen. Cajca was minder uitbundig, maar ook hij had nooit gearzeld me aan te raken. Hij legde een hand op mijn schouder wanneer hij trots op me was en duwde mijn haar uit mijn gezicht wanneer het tijdens onze lessen voor mijn ogen viel.

De laatste weken gebeurde dat steeds minder.

Eerst had ik het nauwelijks opgemerkt. Cajca bleef aan de andere kant van een kamer staan wanneer hij met me sprak. Bob vond steeds vaker een reden om weg te lopen zodra ik naast hem ging zitten. De lessen waren veranderd. Cajca trainde niet langer met me, maar legde vanaf een veilige afstand uit wat ik moest doen.

Ik had mezelf wijsgemaakt dat ze me als een volwassene probeerden te behandelen.

Nu wist ik dat er iets anders aan de hand was.

“Heb ik iets verkeerd gedaan?” vroeg ik.

Bob keek op. De pijn in zijn gezicht was maar een ogenblik zichtbaar, maar ik zag hem.

“Nee,” zei hij zacht. “Jij kunt bijna niets verkeerd doen.”

“Waarom blijven jullie dan bij me vandaan?”

Cajca draaide zich van het raam af. “Dat doen we niet.”

“Denk je werkelijk dat ik het niet merk?”

Hij gaf geen antwoord.

Ik schoof mijn bord van me af. Mijn honger was verdwenen. “Jullie praten niet meer waar ik bij ben. Bob schrikt als ik bij hem in de buurt kom en jij kijkt voortdurend naar me alsof ik ieder moment kan ontploffen. Als er iets met mij aan de hand is, wil ik het weten.”

“Er is niets met jou aan de hand,” zei Bob.

“Dan ligt het dus aan jullie.”

Ik stond op. Bob hield zijn adem in toen ik om de tafel heen liep. Dat kleine gebaar deed meer pijn dan wanneer hij me had weggeduwd.

Ik bleef op enkele passen afstand staan.

“Ben je bang voor me?”

Zijn blik schoot naar Cajca, alsof hij toestemming nodig had om te antwoorden.

“Niet voor jou,” zei hij uiteindelijk.

“Waarvoor dan wel?”

“Voor wat er kan gebeuren.”

Nog voordat ik hem kon vragen wat hij bedoelde, klonk buiten het geluid van banden op het grind.

We kregen nooit bezoek.

Bob en Cajca bewogen tegelijkertijd. Cajca stond een seconde later bij mij en greep mijn arm, maar zodra zijn vingers mijn huid raakten, liet hij me weer los. Zijn ogen werden donker. Hij wendde zijn gezicht af en zette twee grote stappen naar achteren.

Toen rook ik het zelf ook.

De geur was zacht en zoet, als bloemen die 's nachts opengingen. Hij leek niet uit de keuken of uit de tuin te komen. Hij hing om mij heen. Toen ik mijn pols naar mijn neus bracht, werd hij sterker.

“Komt dat van mij?”

Bob stond inmiddels bij de deur. Zijn ogen waren bijna zwart en zijn hoektanden drukten tegen zijn onderlip.

Cajca ging tussen ons in staan.

“Naar boven, Elyana.”

“Maar—”

“Nu.”

Ik had hem vaak streng meegemaakt, maar hij had nog nooit tegen me geschreeuwd. De schrik was voldoende om me te laten gehoorzamen. Ik rende de keuken uit, de trap op en naar mijn slaapkamer. Achter me hoorde ik deuren opengaan en stemmen in de hal.

Ik had op mijn kamer moeten blijven. Dat was wat Cajca had bevolen en gewoonlijk luisterde ik naar hem. Ik was geen opstandig meisje. Ik hield niet van ruzie en had nooit de behoefte gevoeld de grenzen op te zoeken die ze voor me hadden bepaald. Misschien kwam dat doordat mijn wereld klein was en ik niet beter wist. Misschien kwam het doordat ik van hen hield en erop vertrouwde dat iedere regel bedoeld was om me veilig te houden.

Maar die ochtend was er iets veranderd.

Niet alleen in mijn lichaam.

Voor het eerst wilde ik weten welke waarheid ze voor me verborgen.

Ik sloop terug naar de overloop en keek tussen de spijlen van de balustrade door naar beneden.

In de grote hal stond een onbekende man.

Hij droeg een lange, lichte jas die vreemd genoeg droog was, hoewel het buiten regende. Zijn blonde haar viel tot aan zijn schouders. Hij was lang, bijna even lang als Cajca, maar daar hield iedere overeenkomst op. Cajca en Bob leken altijd iets van de nacht met zich mee te dragen. Deze man leek de duisternis juist uit de ruimte te verdrijven.

Hij keek omhoog.

Recht naar mij.

Zijn ogen waren lichtgrijs en zo helder dat ik het gevoel kreeg dat hij niet alleen mijn gezicht zag, maar ook alles wat daarachter verborgen lag.

“Elyana,” zei hij.

Mijn naam klonk anders in zijn mond. Ouder. Alsof hij hem al kende voordat ik geboren was.

Cajca volgde zijn blik en ontdekte me op de overloop.

“Ik heb gezegd dat je naar je kamer moest gaan.”

“Ik wil weten wie hij is.”

“Dat is nog niet aan jou om te weten.”

De vreemdeling glimlachte flauwtjes. “Ze is bijna achttien, Cajca. Je kunt haar niet eeuwig onwetend houden.”

Bob sloot de buitendeur en bleef zo ver mogelijk bij mij vandaan staan. “Je zou ons waarschuwen voordat het begon.”

“Dat heb ik gedaan.”

“Drie maanden,” zei Cajca. “Je zei dat de verandering pas op haar achttiende verjaardag zou beginnen.”

“De voltooiing begint dan. Haar lichaam bereidt zich nu al voor.”

Mijn vingers sloten zich om de houten spijl. “Welke verandering?”

Niemand antwoordde.

De vreemdeling keek naar Cajca. “Breng haar terug naar haar kamer. Daarna moeten we praten.”

“Het gaat over mij,” zei ik. “Dus ik blijf.”

Onder andere omstandigheden zou Bob trots zijn geweest op mijn plotselinge vastberadenheid. Nu keek hij alsof ik de situatie alleen maar gevaarlijker maakte.

De man onder aan de trap bestudeerde me zwijgend. Daarna ademde hij langzaam in. Zijn glimlach verdween.

“De geur is al sterker dan ik verwachtte.”

Bob draaide onmiddellijk zijn hoofd weg. Cajca kwam voor hem staan, klaar om hem tegen te houden als dat nodig was.

De vreemdeling zag het en zijn gezicht werd ernstig.

“Vanaf vandaag mogen jullie niet meer alleen met haar in één kamer zijn. Houd gepaste afstand en raak haar uitsluitend aan wanneer haar leven in gevaar is.”

“Wij zouden haar nooit kwaad doen,” zei Bob.

“Dat geloof ik. Maar straks zal haar aantrekkingskracht sterker zijn dan jullie liefde voor haar. Sterker dan jullie zelfbeheersing.”

Bob keek hem geschokt aan. “Je hebt ons juist uitgekozen om haar te beschermen.”

“En dat blijft jullie taak.”

“Hoe moeten we haar beschermen als we niet bij haar in de buurt mogen komen?”

“Door haar ver weg te houden van jullie soortgenoten. Vertrek uit gebieden waar veel vampiers leven. Zoek een rustige plaats en vertel niemand wie of wat zij is.”

Cajca keek omhoog naar mij. In zijn ogen lag dezelfde angst die ik de vorige dag bij het raam had gezien.

“En als een andere vampier haar vindt?”

De vreemdeling zweeg even.

“Dan zal hij haar begeren,” zei hij. “Maar wanneer hij van haar drinkt, zal haar bloed hem doden.”

Mijn hart leek een slag over te slaan.

Bob schudde zijn hoofd. “Ze is een mens.”

“Nog wel.”

“Wat wordt ze dan?”

De vreemdeling keek opnieuw naar mij.

“Dat,” zei hij, “zal afhangen van de keuze die Elyana op haar achttiende verjaardag maakt.”

Hoofdstuk 3 – Wat ik werkelijk was

De vreemdeling vertrok zoals hij was gekomen: zonder afscheid en zonder mij een duidelijk antwoord te geven.

Cajca begeleidde hem naar buiten. Ze bleven enkele minuten op de trappen voor het kasteel staan, terwijl de regen om hen heen neerviel. De lichte jas van de man werd vreemd genoeg niet nat. Het was alsof de druppels hem ontweken, alsof zelfs de regen wist dat hij hier niet werkelijk thuishoorde.

Voordat hij in de zwarte auto stapte, keek hij omhoog naar het raam waarachter ik stond. Hij legde twee vingers tegen zijn voorhoofd en boog zijn hoofd.

Het voelde niet als een groet.

Eerder als een waarschuwing.

Ik bleef kijken tot de auto tussen de bomen was verdwenen. Pas toen draaide ik me om. Bob stond bij de deur van mijn slaapkamer. Hij was met me mee naar boven gegaan, maar had de kamer niet betreden. Hij hield zo veel afstand dat het leek alsof er een onzichtbare grens tussen ons lag.

“Wie was hij?” vroeg ik.

“Zijn naam is Rafaël.”

“Zoals de engel?”

Bob glimlachte niet. “Hij is een engel.”

Ik wachtte op de grap die ongetwijfeld moest volgen. Bob maakte altijd grapjes wanneer een situatie te ernstig dreigde te worden. Ditmaal bleef zijn gezicht strak.

“Een echte engel?”

“Ja.”

“Met vleugels?”

“Ik heb ze nooit gezien.”

“Maar je gelooft hem wel?”

“Ik heb in mijn leven dingen gezien die veel onwaarschijnlijker zijn dan een man met vleugels.”

“Zoals wat?”

Zijn blik bleef op mij rusten. Even bewoog er iets in zijn ogen wat ik niet begreep. Vervolgens keek hij weg.

“Zoals jij.”

Mijn benen voelden plotseling slap. Ik ging op de rand van mijn bed zitten.

“Wat ben ik dan?”

Bob gaf geen antwoord. Cajca verscheen achter hem in de deuropening. De twee mannen wisselden een korte blik.

“Kom naar de bibliotheek,” zei Cajca. “We moeten je iets vertellen.”

“Eindelijk.”

Hij liep voor me uit. Normaal bleef hij naast me, maar nu hield hij voortdurend enkele passen afstand. Bob volgde achter ons zonder dichterbij te komen.

In de bibliotheek brandde een vuur. Voor mij stond een stoel bij de haard klaar. Cajca ging bij het raam staan en Bob nam plaats aan de andere kant van de kamer.

Ik keek van de een naar de ander. “Moet ik soms besmettelijk zijn?”

“Nee,” zei Bob onmiddellijk.

“Waarom zitten jullie dan zo ver bij me vandaan?”

“Omdat dat op dit moment veiliger is,” antwoordde Cajca.

“Voor mij of voor jullie?”

Hij zweeg.

Ik ging zitten en sloeg mijn armen over elkaar. “Vertel me alles.”

“We weten niet alles,” zei Cajca.

“Vertel dan wat jullie wel weten.”

Bob boog voorover, maar hij bleef op zijn stoel zitten. “Zeventien jaar geleden werden Cajca en ik door Rafaël bezocht. We leefden toen met enkele andere vampiers in het noorden. Geen van ons doodde mensen. Dat was een van de redenen waarom hij naar ons toe kwam.”

“Waarom?”

“Hij zocht beschermers voor een kind.”

“Voor mij.”

Bob knikte. “Rafaël vertelde dat er een meisje vanuit het licht naar de aarde zou worden gebracht. Ze zou een menselijk lichaam hebben, maar in haar bloed zou iets hemels leven. Niemand mocht weten waar ze vandaan kwam. Zelfs jij niet.”

“Waarom werd ik naar de aarde gestuurd?”

Cajca keerde zich van het raam af. “Om iets terug te brengen wat de mensen langzaam aan het verliezen zijn.”

“Wat dan?”

“Goedheid.”

Ik staarde hem aan. “Dat klinkt nogal eenvoudig.”

“Dat is het niet,” zei hij. “Mensen denken dat goedheid bestaat uit grote daden. Volgens Rafaël begint het juist bij kleine keuzes. Iemand helpen zonder er iets voor terug te verwachten. Vergeven wanneer boosheid gemakkelijker is. Naast iemand blijven zitten die bang of verdrietig is. Jij zou mensen daaraan moeten herinneren.”

“Hoe?”

“Door te zijn wie je bent.”

Ik schudde mijn hoofd. “Ik begrijp het niet.”

“Je draagt iets in je wat anderen kunnen voelen,” legde Bob uit. “Mensen zullen niet verliefd op je worden en ze verliezen hun eigen wil niet. Ze voelen zich alleen anders wanneer jij in de buurt bent. Rustiger. Veiliger. Misschien iets meer bereid om naar elkaar te luisteren.”

Ik dacht aan de enkele mensen die ik in mijn leven had ontmoet. De bezorgers die bij het landgoed kwamen, de arts die me als kind had onderzocht en de oude tuinman die hier vroeger werkte. Ze waren altijd vriendelijk tegen me geweest. Vriendelijker dan ze tegen Cajca en Bob waren.

“Ik beïnvloed mensen.”

“Je dwingt hen nergens toe,” zei Cajca. “Je versterkt alleen het goede dat al in hen aanwezig is.”

“En als iemand niet goed is?”

“Dan kun jij hem misschien laten voelen dat hij nog steeds een keuze heeft.”

Het klonk mooi wanneer Cajca het zei, maar de verantwoordelijkheid achter zijn woorden maakte me bang.

“Waarom moesten jullie mij beschermen?”

“Niet iedereen wil dat mensen beter worden,” zei Bob. “En jouw bloed is waardevol voor sommige wezens.”

“Voor vampiers.”

Zijn blik schoot naar de grond.

“De geur,” zei ik. “Die is voor jullie bedoeld.”

“Nee,” antwoordde Cajca. “Hij is niet bedoeld om vampiers te lokken. Het is een gevolg van wat er in je bloed ontwaakt. Mensen zullen de geur nauwelijks opmerken. Misschien denken ze dat je parfum draagt. Voor een vampier is hij onmogelijk te negeren.”

“Daarom ging Bob gisteren bij me vandaan.”

“Ik vertrouwde mezelf niet,” zei Bob.

Er lag schaamte in zijn stem. Dat vond ik bijna erger dan zijn angst.

“Maar jullie zouden mij nooit iets aandoen.”

“Nee,” zei hij.

Cajca keek hem scherp aan. “Dat kunnen we niet meer met zekerheid zeggen.”

Bob stond zo snel op dat de stoel achter hem omviel. “Ik zou liever sterven.”

“Dat is precies wat er gebeurt als je haar bijt.”

De kamer werd stil.

Ik keek naar Cajca. “Wat bedoel je?”

“Jouw bloed is dodelijk voor vampiers. Eén slok is voldoende.”

“Waarom?”

“We weten het niet. Misschien is het een bescherming die met je is meegestuurd. Misschien mag geen vampier de kracht in jouw bloed bezitten.”

Bob zette de stoel overeind. Zijn handen trilden.

“Dan hoef ik toch niet bang te zijn?” vroeg ik. “Jullie weten wat er gebeurt.”

“Honger luistert niet naar verstand,” zei Cajca. “Zeker niet wanneer die zo sterk wordt als Rafaël voorspelt.”

Op dat moment rook ik het weer. Een zachte bloemengeur hing om me heen, vermengd met iets warmes en zoets. Hij kwam uit mijn huid.

Bob ademde onbewust in.

De verandering in zijn gezicht was onmiddellijk. Zijn pupillen werden groter en zijn vingers klemde zich om de rugleuning van de stoel. Zijn lichaam boog iets naar voren, alsof iets hem naar mij toe trok.

“Bob?”

Hij zette haastig enkele stappen achteruit.

“Ga naar buiten,” zei Cajca.

“Ik heb mezelf onder controle.”

“Nu nog wel.”

“Ik doe haar niets.”

“Dat weet ik. Ga toch.”

Bob keek naar mij. Wat ik in zijn ogen zag, was geen liefde en ook geen verliefdheid. Hij hield al van mij, net zoals ik van hem hield. Dit was iets anders. Iets lichamelijks en onbeheersbaars. De honger van een roofdier dat zichzelf dwong niet op zijn prooi af te gaan.

Hij verliet de bibliotheek zonder nog iets te zeggen.

“Wordt dit erger?” vroeg ik.

“Ja.”

“Ook voor jou?”

Cajca knikte. Hij stond nog altijd bij het raam, maar zijn lichaam was gespannen.

“Ruik je mij nu?”

“Ja.”

“Hoe ruik ik?”

Heel even sloot hij zijn ogen. “Als leven. Alsof alles wat dood is door één druppel van jouw bloed weer wakker zou kunnen worden.”

Ik huiverde. “Maar jullie zijn dood.”

“Precies daarom is je geur zo gevaarlijk voor ons.”

Hij opende de deur naar de tuin. Koude lucht stroomde de bibliotheek binnen en verdreef een deel van de geur.

“Rafaël vindt dat je hier weg moet,” vervolgde hij. “Je moet tussen de mensen gaan wonen.”

“Waarom?”

“Omdat dat de reden is waarom je naar de aarde bent gestuurd. Tot nu toe hebben we je beschermd, maar daardoor hebben we je ook van de wereld weggehouden. Dat kan niet langer.”

“Waar moet ik dan naartoe?”

“We hebben een plaats gevonden. Een klein hotel aan de rand van een dorp. Je kunt er werken en in het personeelsverblijf wonen.”

Ik staarde hem aan. “Jullie hebben dit al geregeld.”

“We wisten dat deze dag zou komen.”

“Dan waren jullie dus altijd al van plan me weg te sturen.”

“Nee.” Voor het eerst klonk zijn stem niet beheerst. “Als het aan ons lag, bleef je hier voor altijd. Maar je aanwezigheid wordt gevaarlijk voor ons en wij worden daardoor gevaarlijk voor jou.”

“Dit is mijn huis.”

“Dat zal het altijd blijven.”

“Een huis is geen thuis als je er niet mag wonen.”

Cajca keek me aan, maar hij kwam niet dichterbij.

“Je moet een eigen leven krijgen, Elyana. Een leven tussen gewone mensen. Je moet ontdekken wie je bent zonder dat wij iedere stap voor je bepalen.”

“Ik ken de gewone wereld niet.”

“Dat weten we.”

“Ik heb nog nooit boodschappen gedaan. Ik heb nog nooit in een restaurant gegeten of met iemand van mijn eigen leeftijd gewerkt. Ik weet niet eens hoe ik een buskaartje moet kopen.”

“Daarom hebben we voor een hotel gekozen. Je krijgt een kamer, werk en mensen om je heen die je kunnen helpen.”

“En jullie?”

“We blijven in de omgeving.”

“Rafaël zei dat jullie afstand moesten houden.”

“Afstand is niet hetzelfde als verdwijnen.”

Ik wilde naar hem toe gaan. Ik wilde dat hij zijn armen om me heen sloeg en me beloofde dat niets werkelijk zou veranderen. Maar zodra ik bewoog, zette hij een stap achteruit.

Die ene stap vertelde me meer dan al zijn woorden.

Mijn leven in het kasteel was voorbij.

Hoofdstuk 4 – Achttien

Op de ochtend van mijn achttiende verjaardag werd ik wakker van de geur van bloemen.

Het was geen geur die ik herkende. Soms leek het op jasmijn, daarna op rozen die door de zon waren verwarmd. Daaronder lag iets zoets en levends wat ik niet kon benoemen.

Ik stapte uit bed en opende het raam. De koele ochtendlucht stroomde naar binnen, maar de geur verdween niet.

Hij kwam bij mij vandaan.

Ik rook aan mijn pols. De zoete warmte werd sterker. Mijn huid leek te tintelen en diep in mijn borst voelde ik een lichte gloed, alsof daar een klein vlammetje was aangestoken.

Op de gang klonk een harde klap.

“Bob?”

Er kwam geen antwoord.

Ik opende mijn deur. Aan het einde van de gang stond Bob met zijn rug tegen de muur. Aan zijn voeten lag een zilveren dienblad. Een klein verjaardagstaartje was op het vloerkleed gevallen.

Hij keek naar me alsof hij me niet herkende.

Zijn ogen waren volledig zwart.

“Ga terug naar je kamer,” zei hij.

“Wat is er met je?”

“Elyana, alsjeblieft.”

Ik had hem nog nooit horen smeken. Zijn handen waren tot vuisten gebald en zijn hoektanden drukten tegen zijn onderlip.

“Is het mijn geur?”

Hij knikte nauwelijks zichtbaar.

“Ik doe het niet expres.”

“Ik weet het.”

“Ben je bang voor me?”

“Nee.” Zijn stem brak. “Ik ben bang voor mezelf.”

Cajca verscheen achter hem en legde een hand op zijn schouder. “Ga naar buiten.”

Bob protesteerde ditmaal niet. Hij verdween zo snel dat de gordijnen bewogen in de luchtstroom die hij achterliet.

Cajca bleef bij de trap staan. Ook zijn ogen waren donker, maar hij hield zichzelf beter onder controle.

“Is dit de verandering?” vroeg ik.

“Het begin ervan.”

“Ik voel me nog steeds hetzelfde.”

“Je bent niet hetzelfde.”

Hij knielde en zette een langwerpige doos op de vloer. Daarna schoof hij hem naar me toe zonder dichterbij te komen.

“Gefeliciteerd met je verjaardag.”

Ik pakte de doos op en maakte hem open. In het donkere fluweel lag een fijne zilveren ketting. De steen in het midden was helder als kristal, maar diep binnenin bewoog een gouden gloed. Het leek alsof er een stukje zonlicht in was opgesloten.

“Hij is prachtig.”

“Hij was bij je toen je bij ons werd gebracht.”

Ik keek op. “Was hij van mijn moeder?”

“We weten niet wie je moeder is.”

“Heb ik wel een moeder?”

“Je kwam naar de aarde als baby. Iemand moet je het leven hebben gegeven, maar Rafaël heeft ons nooit verteld wie.”

Mijn handen trilden toen ik de ketting om probeerde te doen. Na de derde mislukte poging liet ik mijn armen zakken.

“Wil je me helpen?”

Cajca verstijfde.

“Alsjeblieft. Het lukt me niet.”

Langzaam kwam hij naar me toe. Iedere stap leek hem moeite te kosten.

“Ik houd mijn adem in,” zei hij.

“Je hoeft niet te ademen.”

“Vandaag blijkbaar wel.”

Ik draaide me om en tilde mijn haar op. De kou van zijn lichaam streek langs mijn rug. Zijn vingers raakten mijn huid niet terwijl hij het slotje vastmaakte, maar toen ik mijn haar liet zakken, gleed zijn hand per ongeluk langs mijn nek.

Cajca verstijfde.

Een lage grom trilde in zijn borst. Zijn hand sloot zich om mijn schouder. Niet hard genoeg om pijn te doen, maar wel zo stevig dat ik zijn kracht voelde.

“Cajca?”

Hij liet me onmiddellijk los. Een ogenblik later stond hij weer bij de trap. Zijn ogen waren even zwart als die van Bob.

“Het spijt me,” zei ik.

“Jij hebt niets gedaan.”

De hanger werd warm tegen mijn huid. Het gouden licht in de steen leek feller te worden. Tegelijkertijd ontstond er een vreemd gevoel in mijn borst. Geen pijn, maar een zachte warmte die zich door mijn lichaam verspreidde.

Cajca keek ernaar. “Wat voel je?”

“Warmte.”

“Is het onaangenaam?”

Ik schudde mijn hoofd. “Het voelt juist prettig.”

Beneden sloeg een deur open. Even later hoorde ik stemmen in de hal. Een man sprak gejaagd. Een vrouw hilde.

“Wat gebeurt daar?” vroeg ik.

“Een echtpaar dat met de auto bij de toegangspoort is gestrand,” zei Cajca. “Bob heeft hen binnengelaten.”

Ik liep naar de trap.

“Elyana, wacht.”

Maar ik was al beneden voordat hij me kon tegenhouden.

De vrouw stond midden in de hal. Haar gezicht was nat van de tranen. Haar man liep rusteloos heen en weer terwijl hij boos tegen Bob sprak over de auto, het slechte bereik en een belangrijke afspraak die ze zouden missen.

Toen ik de laatste trede bereikte, zwegen ze allebei.

De vrouw keek naar mij. Haar ademhaling werd rustiger. De man liet zijn armen zakken en de harde lijnen rond zijn mond verzachtten.

“Het komt vast goed,” zei ik. “U mag hier blijven tot de auto gemaakt is.”

De vrouw veegde haar tranen weg. “Dat is heel vriendelijk.”

Haar man keek naar haar en leek zich plotseling te schamen. “Het spijt me dat ik zo tegen je uitviel.”

Ze pakte zijn hand.

Er was niets romantisch in de manier waarop ze naar mij keken. Geen onnatuurlijke bewondering en geen verliefdheid. Ze leken zich alleen te herinneren dat ze van elkaar hielden.

Cajca bleef halverwege de trap staan. Zijn donkere ogen volgden het echtpaar.

“Nu begrijp ik het,” zei hij zacht.

“Wat?”

“Waarom je naar de mensen bent gestuurd.”

Bob hield de voordeur open en gebaarde dat hij naar hun auto zou kijken. Hij durfde niet in mijn richting te komen, maar in zijn gezicht lag iets wat sterker was dan zijn honger.

Trots.

Later die middag stonden mijn koffers in de hal. Alles wat ik wilde meenemen paste in drie tassen. Mijn boeken, mijn kleding en de weinige persoonlijke spullen die ik bezat. Achttien jaar van mijn leven nam nauwelijks ruimte in.

“Je hoeft vandaag nog niet te gaan,” zei Bob. Hij stond bij de voordeur, waar de wind mijn geur deels kon meenemen. “We kunnen wachten tot morgenochtend.”

Cajca schudde zijn hoofd. “Hoe langer ze blijft, hoe gevaarlijker het wordt.”

“Ik sta hier ook nog,” zei ik. “Jullie hoeven niet over me te praten alsof ik er niet ben.”

Bob keek schuldbewust. “Het spijt me.”

Ik raakte de hanger aan. “Ik wil vandaag gaan.”

De woorden deden pijn, maar ze waren waar. Na wat er die ochtend met Bob en Cajca was gebeurd, zou ik geen moment meer rustig slapen. Niet omdat ik bang voor hen was, maar omdat ik wist dat iedere minuut bij mij in de buurt hen dwong tegen hun natuur te vechten.

Toch maakte het vooruitzicht om te vertrekken me misselijk.

Ik had nog nooit zonder hen geleefd. Nog nooit was ik wakker geworden zonder te weten dat een van hen beneden was. Ik kende de wereld buiten het landgoed alleen uit verhalen en boeken. Nu moest ik er werken, wonen en doen alsof ik een gewoon meisje was.

Terwijl ik dat allang niet meer was.

Cajca pakte mijn koffers. Bob liep alvast naar de auto. Geen van beiden omhelsde me.

Misschien was dat het moeilijkste.

Op mijn achttiende verjaardag kreeg ik een zilveren hanger, ontdekte ik waarom ik naar de aarde was gestuurd en verliet ik het enige thuis dat ik ooit had gekend.

Mijn nieuwe leven begon niet met vrijheid.

Het begon met afscheid.

Hoofdstuk 5 – Tussen de mensen

Mijn kamer bevond zich op de bovenste verdieping van het hotel, aan het einde van een smalle gang waar het altijd een beetje naar oud hout en schoon linnengoed rook. De ruimte was niet groot. Er stond een eenpersoonsbed onder het schuine dak, een kledingkast waarvan één deur moeilijk sloot en een klein bureau bij het raam. Naast mijn kamer lag een eenvoudige badkamer die ik deelde met twee andere personeelsleden, al waren die er zelden. Het uitzicht maakte veel goed. Vanuit mijn raam keek ik uit over de tuin en de velden achter het hotel. In de verte begon het natuurgebied waar de heidevelden zich uitstrekten tot aan de bosrand. Als de zon onderging, kleurde de hemel roze en goud. Op zulke momenten was het bijna mogelijk te geloven dat ik nog op het landgoed woonde.

Bijna.

Mijn eerste nacht in het hotel sliep ik nauwelijks. Ik was gewend aan de stilte van het kasteel, maar dit gebouw leefde. Overal kraakten vloeren en stroomde water door leidingen. De lift maakte zachte, brommende geluiden en af en toe hoorde ik stemmen van gasten die laat naar hun kamer gingen. Iedere keer wanneer er een deur dichtsloeg, ging ik rechtop in bed zitten.

Er was niemand die kwam controleren of alles goed met me ging.

Bob had vroeger altijd gehoord wanneer ik wakker lag. Zelfs als ik geen geluid maakte, verscheen hij uiteindelijk in mijn deuropening met warme chocolademelk. Cajca zou hebben beweerd dat hij me niet in de gaten hield, maar de volgende ochtend brandde er dan toch een extra lamp in de donkere gang of lag er een boek voor mijn deur waarvan hij dacht dat ik het mooi zou vinden.

Hier kende niemand mijn gewoontes.

Ik hield de hanger in mijn hand en probeerde mezelf ervan te overtuigen dat dit was wat ik nodig had. Een eigen leven. Vrijheid. Mensen om me heen.

De volgende ochtend meldde ik me om halfzeven bij de receptie. Ik was twintig minuten te vroeg, omdat ik bang was dat ik de weg van mijn kamer naar beneden niet op tijd zou kunnen vinden. Achteraf bleek het onmogelijk te verdwalen. Ik hoefde maar twee trappen af en de gang te volgen.

De eigenaresse van het hotel heette mevrouw Vermeer. Ze was een kleine vrouw van achter in de vijftig, met kort grijs haar en een bril die met een dun kettinkje om haar hals hing. Tijdens ons eerste gesprek had ze me uitvoerig bestudeerd. Niet op de

verontrustende manier waarop Cajca en Bob de laatste weken naar me hadden gekeken. Haar blik was eerder nieuwsgierig.

“Je hebt nog nooit in een hotel gewerkt,” zei ze.

“Nee.”

“En je hebt ook nooit ergens anders gewerkt.”

“Nee.”

“Je bent wel eerlijk.”

“Is dat niet de bedoeling?”

Heel even keek ze verbaasd. Daarna begon ze te lachen. “Dat zou je denken.”

Ze gaf me een donkerblauwe blouse met het logo van het hotel en wees naar het naamplaatje dat op de balie klaarlag.

ELYANA – RECEPTIE

Het was vreemd om mijn naam zo te zien. Alsof ik nu officieel bij deze wereld hoorde.

De eerste uren liep mevrouw Vermeer met me mee. Ze liet zien hoe ik gasten in het systeem moest aanmelden, kamersleutels moest activeren en betalingen moest verwerken. Ik schreef alles zorgvuldig op in een notitieboekje. Na een halve ochtend had ik de meeste handelingen begrepen. Aan het einde van de dag hoefde ze nog maar af en toe te helpen.

“Je leert snel,” zei ze.

“Cajca gaf me iedere dag les.”

“Is dat je vader?”

De vraag overviel me. “Nee.”

“Je oom?”

“Ook niet.”

Ze wachtte, maar ik wist niet hoe ik onze relatie moest uitleggen. Mijn beschermers klonk vreemd en mijn vampiers kon ik moeilijk zeggen.

“Hij heeft me samen met Bob opgevoed.”

Mevrouw Vermeer knikte alsof dat voldoende was. “Dan hebben ze het goed gedaan.”

Warmte verspreidde zich door mijn borst. “Dat vind ik ook.”

Mijn eerste gasten waren een ouder echtpaar dat al meer dan veertig jaar getrouwd was en al ruzie maakte voordat ze de receptie hadden bereikt. De vrouw wilde een kamer op

de begane grond. Haar man hield vol dat ze bij de reservering om een kamer met uitzicht hadden gevraagd.

“Ik kan niet steeds die trap op,” zei ze.

“Er is een lift,” antwoordde haar man.

“Ik ga niet in zo’n klein hok staan.”

“We kunnen u een kamer op de eerste verdieping geven, dicht bij de lift,” stelde ik voor.

“Die heeft uitzicht op de tuin. Als u liever niet met de lift gaat, kan ik ook kijken of er morgen een kamer beneden vrijkomt.”

De man wilde protesteren, maar zijn vrouw legde een hand op zijn arm. Haar gespannen gezicht ontspande.

“De eerste verdieping is goed,” zei ze.

“Maar je zei net—”

“Het is goed, Henk.”

Hij keek naar haar en zuchtte. “Als jij dat zeker weet.”

Ik gaf hun de kamersleutel en legde uit waar ze het ontbijt konden vinden. Voor ze wegliep, glimlachte de vrouw naar me.

“U bent heel vriendelijk.”

“Dank u.”

“Het is hier prettig,” voegde ze eraan toe. “Rustig.”

Dat verbaasde me. In de hal praatten mensen, de telefoon ging en vanuit het restaurant klonk het gerinkel van servies. Rustig was niet het woord dat ik zelf zou hebben gekozen.

Toch hoorde ik het die dag vaker.

Mensen bleven bij de balie staan om met me te praten. Ze vertelden waar ze vandaan kwamen, waarom ze in het hotel verbleven en wat ze de volgende dag wilden doen. Een zakenman die aanvankelijk ongeduldig op zijn telefoon keek, stopte het toestel uiteindelijk in zijn zak en vroeg hoe mijn eerste werkdag verliep. Een vrouw die alleen reisde, vertrouwde me toe dat ze sinds het overlijden van haar man niet meer op vakantie was geweest. Een vader die kwaad werd omdat zijn kamer nog niet klaar was, keek me enkele tellen aan en bood daarna uit zichzelf zijn excuses aan.

Ik deed niets bijzonders.

Ik luisterde alleen.

Toch veranderde er iets wanneer mensen bij me in de buurt kwamen. Hun stemmen werden zachter. Gejaagde bewegingen vertraagden en boze blikken verloren hun scherpte. Zelfs wanneer ze de receptie verlieten, leek iets van die rust bij hen te blijven.

Tijdens de lunch kwam mevrouw Vermeer naast me zitten. “Hoe doe je dat?”

“Wat?”

“Mensen kalmeren.”

“Ik doe niets.”

“Vanmorgen wilde meneer De Wit nog een officiële klacht indienen omdat zijn televisie niet werkte. Nadat jij vijf minuten met hem had gesproken, hielp hij onze technische dienst de afstandsbediening zoeken.”

“Misschien had hij gewoon iemand nodig die naar hem luisterde.”

“Misschien.” Ze bekeek me over de rand van haar koffiekopje. “Toch heb ik in dertig jaar nog nooit meegemaakt dat hij zich ergens voor verontschuldigde.”

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen.

Cajca's woorden kwamen bij me terug. *Je versterkt alleen het goede dat al in hen aanwezig is.*

Misschien was dat wat ik deed. Ik veranderde mensen niet werkelijk. Ik nam hun boosheid en verdriet niet weg. Mijn aanwezigheid maakte alleen ruimte voor iets anders. Voor geduld. Begrip. Een vriendelijk woord dat anders niet zou zijn uitgesproken.

Die gedachte stelde me gerust.

De dagen daarna ging het steeds gemakkelijker. Ik leerde het reserveringssysteem, nam de telefoon aan en hielp bij het ontbijt wanneer het druk was. Ik kende al snel de nummers van alle kamers en wist welke sleutel soms opnieuw geactiveerd moest worden. Ik ontdekte dat kamer twaalf een kraan had die bleef druppelen en dat de gasten in kamer zeven altijd om extra koffie vroegen. Ik leerde busroutes uit mijn hoofd en kon bezoekers vertellen waar ze fietsen konden huren of een mooie wandeling konden maken.

Voor het eerst verdiende ik mijn eigen geld.

Het bedrag op mijn eerste loonstrook stelde volgens mevrouw Vermeer niet veel voor, maar voor mij voelde het als een fortuin. Ik legde de strook 's avonds op mijn bureau en maakte er een foto van voor Bob.

Mijn eerste salaris, schreef ik erbij.

Zijn antwoord kwam enkele seconden later.

Ik ben trots op je. Koop er geen kasteel van. Die dingen kosten alleen maar geld.

Ik lachte hardop. Daarna kwamen de tranen.

Bob belde me bijna iedere avond, maar we spraken elkaar nooit met beeld. Hij beweerde dat de verbinding slecht was. Ik wist dat hij loog. Hij wilde me niet zien omdat zelfs mijn gezicht hem aan de geur herinnerde die hij niet kon ruiken.

Cajca belde niet. Hij stuurde korte berichten.

Doe je deur op slot.

Ga na zonsondergang niet alleen naar buiten.

Laat weten wanneer je klaar bent met werken.

Op mijn derde avond schreef ik terug:

Ik mis jou ook.

Lange tijd verscheen er geen antwoord. Net toen ik dacht dat er niets meer zou komen, lichtte mijn scherm op.

Meer dan verstandig is.

Ik sliep die nacht met mijn telefoon in mijn hand.

Na een week begon het personeel te veranderen. Niet ingrijpend en niet allemaal tegelijk. Het waren kleine dingen. De kok maakte niet langer ruzie met de serveerster wanneer een bestelling verkeerd was doorgegeven. Twee schoonmaaksters die maanden nauwelijks met elkaar hadden gesproken, dronken ineens samen koffie. Mevrouw Vermeer gaf een jonge medewerker een tweede kans nadat hij voor de derde keer te laat was gekomen. In plaats van hem te ontslaan, vroeg ze waarom het hem niet lukte op tijd aanwezig te zijn. Zijn moeder bleek ziek en hij moest iedere ochtend eerst zijn kleine zusje naar school brengen.

Het hotel zelf leek warmer te worden. Gasten glimlachten vaker naar elkaar. Mensen hielden deuren open en hielpen met koffers. In het restaurant schoven twee alleenreizende gasten hun tafels bij elkaar. Een ouder echtpaar dat ieder jaar kwam en volgens het personeel voortdurend kibbelde, liep op een middag hand in hand de tuin in.

Niemand leek te begrijpen waardoor het kwam.

Behalve ik.

Op een rustige avond zat een meisje van ongeveer acht jaar alleen op de bank tegenover de receptie. Haar ouders stonden verderop met gedempte maar boze stemmen te praten. Het meisje hield een versleten knuffelkonijn tegen haar borst gedrukt. Haar ogen waren groot en bang.

Ik liep naar haar toe en ging op enige afstand zitten.

“Hoe heet hij?” vroeg ik, terwijl ik naar het konijn wees.

“Pluis.”

“Dat is een goede naam.”

“Papa en mama gaan uit elkaar.”

Ik keek naar haar ouders. Ze hadden niet in de gaten dat ze hen kon horen.

“Dat is verdrietig.”

“Mama zegt dat het beter wordt.”

“Misschien wordt het dat ook. Maar je mag het nog steeds verdrietig vinden.”

Ze schoof iets dichters naar me toe. “Gaan ze dan niet meer van mij houden?”

“Natuurlijk wel.”

“Hoe weet je dat?”

Omdat ik zelf wist hoe het voelde om bang te zijn de mensen kwijt te raken die je hadden opgevoed. Omdat ik iedere ochtend wakker werd met de angst dat Cajca en Bob zouden ontdekken dat hun leven gemakkelijker was zonder mij.

“Omdat liefde niet zomaar verdwijnt wanneer mensen niet meer in hetzelfde huis wonen.”

Terwijl ik het zei, begreep ik dat de woorden ook voor mij bedoeld waren.

Het meisje leunde met haar hoofd tegen mijn arm. Eerst verstijfde ik. Daarna legde ik voorzichtig mijn hand op haar haar.

Haar moeder keek op. De boosheid verdween uit haar gezicht toen ze haar dochter zag. Ze liep naar ons toe en knielde voor haar neer.

“Het spijt me,” zei ze. “We hadden niet moeten ruziën waar jij bij was.”

De vader kwam naast haar zitten. Hij keek naar zijn vrouw en daarna naar het meisje.

“We houden allebei van jou,” zei hij. “Dat verandert nooit.”

Het meisje stak haar armen uit en trok hen naar zich toe. Even later zaten ze alle drie huilend bij elkaar.

Ik liep terug naar de receptie en liet hen alleen.

Mevrouw Vermeer stond achter de balie. Ze had alles gezien.

“Wie ben jij toch?” vroeg ze zacht.

Mijn hand ging naar de hanger onder mijn blouse. De steen voelde warm aan.

“Iemand die nog probeert daarachter te komen.”

Die avond bleef ik na mijn dienst bij het raam in mijn kamer staan. Beneden brandden de lampen van het terras. Een paar gasten zaten buiten, hoewel het fris was. Ze praatten rustig en lachten met elkaar.

Misschien was dit werkelijk waarvoor ik naar de aarde was gestuurd. Geen groot wonder. Geen verblindend licht of stem uit de hemel. Alleen kleine momenten waarin mensen kozen voor vriendelijkheid terwijl ze ook boos hadden kunnen blijven.

Voor het eerst sinds mijn vertrek uit het kasteel voelde ik me niet alleen.

Ik hoorde hier nog niet helemaal, maar misschien hoefde dat ook niet meteen. Misschien ontstond een thuis niet door de muren waarbinnen je woonde, maar door wat je bij anderen achterliet.

Ik wilde het raam sluiten toen ik beweging zag bij de rand van de tuin.

Tussen de bomen stond een man.

Hij stond zo stil dat ik hem eerst voor een schaduw had aangezien. Zijn gezicht was naar mijn raam gericht. Vanaf deze afstand kon ik zijn ogen niet zien, maar ik wist dat hij naar mij keek.

Mijn hart begon sneller te slaan.

Op hetzelfde moment trilde mijn telefoon.

Een bericht van Cajca.

Ga weg bij het raam. Doe je deur op slot. Nu.

Toen ik opnieuw naar buiten keek, was de man verdwenen.

Hoofdstuk 6 – De eerste vampier

De volgende ochtend overtuigde ik mezelf ervan dat de man bij de bomen een wandelaar was geweest.

Het natuurgebied begon vlak achter het hotel. Gasten liepen er voortdurend. Soms vertrokken ze voor het ontbijt en keerden ze pas terug wanneer het al donker werd. Het was dus helemaal niet vreemd dat iemand daar had gestaan.

Alleen had hij niet naar het hotel gekeken.

Hij had naar mijn raam gekeken.

Cajca had niet gereageerd toen ik vroeg hoe hij wist dat ik bij het raam stond. Hij had slechts opnieuw geschreven dat ik mijn deur op slot moest houden. Toen ik hem belde, nam hij niet op.

Ik wilde me niet opnieuw bang laten maken. Dit was mijn nieuwe leven en ik was vastbesloten er iets van te maken. Cajca en Bob hadden me bijna achttien jaar beschermd tegen gevaren die ik nooit had gezien. Misschien had dat ervoor gezorgd dat ik achter iedere vreemde beweging een bedreiging zocht.

Die ochtend was het druk bij de receptie. Een groep fietsers vertrok tegelijk en meerdere gasten wilden uitchecken. Ik hielp een ouder echtpaar met de rekening, beantwoordde de telefoon en probeerde ondertussen uit te leggen waar iemand zijn huurfiets kon terugbrengen.

Pas toen de hal bijna leeg was, zag ik hem.

Hij zat in een van de stoelen bij het raam.

Dezelfde man die de avond daarvoor bij de bomen had gestaan.

Hij droeg een zwarte broek en een donker overhemd waarvan de mouwen tot zijn ellebogen waren opgerold. Zijn haar was bijna zwart en viel iets te lang over zijn voorhoofd. Hij leek niet veel ouder dan vijfentwintig, maar dat betekende bij vampiers niets. Cajca zag eruit alsof hij begin dertig was en was al meer dan een eeuw oud.

De man had geen tas bij zich. Geen jas en geen sleutel van het hotel.

Hij zat alleen maar naar mij te kijken.

Mijn vingers bleven boven het toetsenbord hangen. Alles in mij vertelde dat ik bang moest zijn, maar tegelijk kon ik mijn ogen niet van hem afhouden. Hij was mooi op een manier die bijna onnatuurlijk was. Zijn gezicht was scherp, maar niet hard. Er lag een glimlach om zijn mond alsof wij samen een geheim deelden.

Toen hij opstond, wist ik het zeker.

Hij bewoog zoals Cajca en Bob bewogen. Te soepel en te geluidloos. Voor een mens zou het misschien nauwelijks zichtbaar zijn, maar ik was door vampiers opgevoed. Ik herkende wat hij was voordat hij de receptie had bereikt.

Mijn hart begon sneller te slaan.

Niet alleen uit angst.

Er trok een onverwachte warmte door mijn lichaam. Mijn adem stakte toen hij voor me bleef staan. Hij was langer dan ik had gedacht. Van dichtbij zag ik dat zijn ogen een ongewoon lichte kleur hadden, bijna zilvergrijs.

“Goedemorgen,” zei ik.

Zijn blik gleed over mijn gezicht. “Dat is het zeker.”

Mijn wangen werden warm. “Kan ik u helpen?”

“Ik hoop het.”

Hij legde één hand op de balie. Zijn huid was bleek en volmaakt glad. Rond zijn mond speelde nog steeds die kleine glimlach, maar zijn ogen glimlachten niet. Daarin lag iets donkerders. Iets wat me aantrok en tegelijk waarschuwde.

“Wilt u een kamer reserveren?”

“Misschien.”

Ik wachtte, maar hij bleef me alleen aankijken.

“Voor hoeveel nachten?”

“Hoe lang blijft jij hier?”

De vraag bracht me uit evenwicht. “Dat weet ik nog niet.”

“Dan weet ik het ook niet.”

Ik keek naar het computerscherm om zijn blik te ontwijken. “Heeft u eerder bij ons overnacht?”

“Nee. Ik kwam toevallig langs.”

Dat was een leugen. Dat voelde ik zonder dat ik kon uitleggen hoe.

“Mag ik uw naam?”

“Dorian.”

“Uw achternaam?”

“Is mijn voornaam niet genoeg?”

“Niet als u een kamer wilt boeken.”

Hij lachte zacht. Het geluid stuurde een huivering over mijn rug.

“Elyana,” zei hij.

Mijn blik schoot omhoog. Mijn naamplaatje lag die ochtend in de personeelsruimte. Ik was vergeten het op mijn blouse te spelden.

“Hoe weet u hoe ik heet?”

“Ik hoorde iemand je naam zeggen.”

Ook dat was een leugen.

Dorian ademde langzaam in. Zijn pupillen werden groter. Zijn hand sloot zich om de rand van de balie en ik hoorde het hout zacht kraken.

Mijn geur.

Hij rook hem.

Zijn gezicht veranderde niet zoals dat van Bob. Bob had zich tegen zijn honger verzet en er angstig van weggekeken. Dorian liet het gevoel toe. Hij proefde mijn geur alsof hij van een kostbare wijn genoot.

“Je bent nog mooier van dichtbij,” fluisterde hij.

Ik deed een stap achteruit. “U moet gaan.”

“Waarom?”

“Omdat u geen kamer wilt.”

“Misschien wil ik iets anders.”

Hij boog zich over de balie. Zijn zilvergrijze ogen hielden de mijne vast. De aantrekkingskracht die ik bij zijn komst had gevoeld, werd sterker. Het was geen gewone belangstelling. Daarvoor was het te plotseling en te intens. Mijn lichaam reageerde op hem voordat mijn verstand kon bedenken waarom.

Ik wilde dichterbij komen.

Die ontdekking joeg me meer angst aan dan zijn honger.

Dorian keek naar mij alsof hij hetzelfde voelde. In zijn blik lag lust, openlijk en zonder schaamte. Maar daaronder bevond zich iets wat bijna op liefde leek. Geen liefde die door tijd of vertrouwen was ontstaan. Het was een hongerige, bezitterige vorm ervan. Alsof hij vanaf het eerste ogenblik had besloten dat ik bij hem hoorde.